

מסורת הש"ס

(א) נִלְקָמָן קָנָה: קָנָה, תּוֹסַפְתָּא פִּיז'רָא, (ב) נִלְעִיל לוֹ, וְשִׁינָא, (ג) בִּילָה יֵאָדָה, (ד) רִשִׁיל מִיָּיָא, (ה) נִלְקָמָן קָנָה, בִּילָה יֵאָדָה, (ו) עִירֻבִין עָזָא, (ז) (נִלְעִיל מִיָּא, נִלְקָמָן קָמָא, (ח) שָׁם, (ט) נִלְעִיל נָנָא: כֹּלִים פִּיז'רָא מִיָּא, (י) נִלְעִיל אָדָה, (יא) נִלְעִיל קִיבָא, (יב) נִלְעִיל נָנָא: [חֻסְפָּא דְכֹלִים בִּימ' פִּיז'רָא, (יג) נִלְעִיל נָנָא: וְשִׁינָא, (יד) וְנִעְרָךְ מִיָּא כַּשְׁפֵּלָה עֵרְלָתָּהּ הִגְדִּין שֶׁל מִיָּעוּן מִשְׁמִימָה הִחִיד אֲלֵהֶם כְּפִיו וּמִסְלָקָתָא אֲתֵּיחָהּ הִעֲרֵלָה וְעַמְמִי' שְׁמִיקָא הִימְרֹק ע"כ הִקְשָׁה לוֹ וְהָא אֵין עוֹשִׂין אִפִּיקְטוּזִין עֲבִיל עֲבִיל וְשִׁין כִּהְלֵאִישׁ מִיָּשׁ שֶׁסּ עַל הַגְּלִיזִין, (טו) יָזִיל אֲסֵרָה, (טז) נִלְקָמָן קָמָא, (יז) עֲרָךְ וִירָרִין, (יח) שִׁין נִלְקָמָן קוֹסֵת דִּיֵּיהּ מְדַלְעִין, (יט) וְנִעִי' מוֹת' נִלְעִיל דָּף דָּף, דִּיֵּיהּ אִי שְׁמִיקָא, (כ) דָּף קִדָּה, (כא) וְנִעִי' מוֹת' מוֹלִין דָּף נָה, דִּיֵּיהּ שְׁעִירִין, (כב) דָּף קִטְעִין,]

הגהות הב"ח

(א) גמ' וחררה שטמנה, כ"ג לעון רש"י בעירובין דף עז וחררה שהטמינה אחתהו בנחתהו ועבשינו כגו ומימי' מוקלין הן לכל לא כגו לא דמתוך שנספרי' מכהת לאת המחמתהו ומעביר לאת העליות כדאמרין בנדרות: (ב) רש"י ד"ה דבר שטמנהו וכו' לגופו שלמלאכה כ"ל ומינה של נמחק:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה הני גמי עילי וכו'וכי: ע"ל פ"א פ"ב כדשי' ד"ה מדינה קנטה: תוס' ד"ה פנה שהטמינה וכו' מיידי שהטמינו ע"ין נל"ח דף נ"א ע"א מוס' ד"ה או שטמן: תוס' ד"ה מרדעלין וכו' לאו מנא אצייל ע"י יחיד. ע"ל דף מט ע"ב מוס' ד"ה לא אמר: תוס' ד"ה אבויר ינוקא וכו' אין עושין אפיקטוויין, וזוהי כמנן מוס' בשם ר"ם שנובעת דף ט ע"ב ד"ה כדאמר ושם מנא ע"א ד"ה ותמן לענין ובענין דף פ ע"ב ד"ה ודמי ר"ם וכו'וידי דן ד' ע"ב ד"ה למנהי, ונכרתה דמי' ע"א מוס' ד"ה א"י מנא אציל רש"ין לחלק ונמשלה דף יב ע"ב מוס' ד"ה חלל המוקדשים: בעין משפ"א אות ו' פ"א מדרבובות שבת, לא מנא' שם מנא, ונ"ש כהנא' ל"א וכהנ"ה:

מוסף תוספות

א. (ומזורי) [וזירין] לשון

דוחק הוא, כמו מצטרפת דזירי כמו ודיו את הגיוה. מוס' להיפ"ש. [ד. יאנהיה, איבא מאן דשרי. רש"י. ג. האידך יכול לנערה, [הא]. שיהא להר"ן. ד. וכל דבר שדעתו לטילו בשבת ולא להניחו כל השבת אפילו מניח חשיב כשכוחו. מוס' נעיל מה. ד"ה לדיע' ה. להעיל בענין יחוד לענין טומאה. מוס' חולין נה. ד"ה שיעור. ו. טהורה וכו'. מוס' לעיל מט: ד"ה לא אמר, ומואלוי הוא מתוקן, אבל אסורי בידים דמי לחתוני מנא. רמ"ב,]

רבינו חננאל

ושמעין מינה דכל דבר שטמנאכו אפילו לאיסור, כגון מלאכת הקודש של נפחים שהן עושי מלאכת כלי נחשת וברזל, ומלאכתם שהוכנו לכך אסורה בשבת, ואם הוצרכו (לומר) [לדבר] שהוא מותר בשבת, כגון פגיו האווזים

דבר שטמנאכו (לאיסור)
אם צריך צצתה לגופו (א) של מלאכה אחרת של היתר מותר: **מדוכה**. שדוכין זה שוס: **אם יש זה שוס מטלטלין אוסר**. אגב השוס: **ואם לאו אין מטלטלין**. כגון לישב עליה כיוון דעיקר מלאכתו לשחיקה דהיא מלאכה איסור משוס טוחן: **סמשישו**.

תשמיש המיוחד לו: **ושוין**. כ"ש וז"ה שנחלקו בנטילין את העלי לקצב עליו צצר ציו"ט: **שאם קצב עליו צצר**. ששעה לצורך שמחת יו"ט: **שאסור לנטולו**. דהאי דקפיד ב"ה משוס מלאכתו לאיסור לכתישת טרגים וטיסיני וקליפת עזים לעצד בהן עורות **אסור: הכל מודים**. רבנן דאפילו לא חר' נחמיה: **בסיני ויירי ומוורי**. כלי צבעין הן. ורבינו הלוי פירש כלי אורגין סיני הן עמודין ויזרי הן קנים שצנטי ומוורי כווד עליון ותחתון ורש"ון נראה הן דזיזארי לשון עזרים הן כמו מעצרתא זיזרא (ע"י דף ס.): **דקפיד עליהו**. האומן שלא יתלכלכו ושלא יתעקמו: **מייחד להם מקום**. מקצה להן צידים: **הני נמי**. ע"ה ומדוכה: **קורנם של והזים**. אע"פ דקפיד עליה קצת שצריך שיהא חלק לרדד טסין אפ"ה כיון שמתקן על ידי הכאה שמכה על הסדן לא מקצי ליה וכ"ש של שאר נפחים כרציה: **נשמים**. לשחוק זו: **קפיד עליה**. שלא ימאס: **פגה**. תאנה שלא צשלה כל צרכה וטומנין בתנן להסבש' ותנן מוקצה הוי לטיט: **אם מגולה מקצה**. שיכול לאוחזה במקום המגולה דאפי' טלטול מן הזד ליכא שאין צריך להצדיה בתנן אלא משאנין מקום המגולה והתנן נשמת ונופל: **פוגלא**. כיון תלוש שהטמינו צאריך ונתגלה ראשו: **מלמעלה למטה שרי**. אם היה העליון שלה למעלה והקצר למטה וכשהוא שולפה חוללה מעליון שלה לתחתון שלה ורוחצ' לענין למעלה מותר דליכא טלטול בשבט כלל שרי נתגלה ראשו: **ממטה למעלה אסור**. שמוצי' עפר של שטמנא קצרה מלמעלה ורוחצ' האנון מלמטה ואע"ג דטלטול עפר מן הזד הוא שאינו אווחו ממש צידו: **חררה**. חור שלה: **עוקצה**. פויינט"א: **מסו**. לטלטלה מי כטול מורת כלי מינה או לא: **כלי מעשה**. שמעשה שלו קיים: **ולא אמרו נקובה**. להיות מורת כלי עליה יותא משאנין נקובה אלא לענין טומאה. וקס"ד דנטיט חור שלה קאמר דלענין טומאה כטל שס כלי מינה ולטלטול שרי: **בגולמי**. גולמי מחטין העומדות ליקצב דנקובה נגמרה מלאכתה ושאינה נקובה אינה נגמרה מלאכתה הלכך לענין טומאה הוא דלא הוי כלי אצל בלטטול שריא דחוי לקון: **דמימלין**. ואלא נקובי לא:

ומשו לה מנא. כמות שהיא ולנטילת קוץ: **גרועאום**. שצרי מתכות. אם זורקה לבין גרועאום וצטל שס כלי מינה: **אסוני ינוקא**. להחליק סדר אצרי. כשהוא נולד אצרי מתפרקין וצריך לישבן: **אסי**. דדמי למתקן: אפיקטוויין שראוי ליחדה להיות כליש: **אסובי ינוקא**. לאו היינו לפופי ינוקא דשרי צפרק צמה אשה (לעיל דף סו. א) ולקמן בצוף חצית (דף קמז. א) דהיינו שצורכין אותו בצגדים וקושרים בחגורה רחבה' וכן פירש בקונטרס בצוף מפנין: **כי היכי דלא תקשי דרז נחמן אדרב נחמן דשרי התם לפורי והכא אסר אסוני דתנן צפ' חצית (שם) אין מעצנין לא הקטן שאלו מעצנין לאו מעצנין דהיינו שפירש דמימי' לה מאין עושין אפיקטוויין שהוא מקויעין גבחה כדפירש בקונטרס הוה ליה לאתמי' כדפירש דלעין מעצנין לאו הקטן דהוי נמי חציתו כדפירש דמימי' טפי שהכל בקטן מענין אסובי ופירש רבינו מס דהכי נמי מיימי ונקט רישא א' קוין עושין אפיקטוויין כו' עד אין מעצנין: וסכינא**

אדם שצרי מתכות. אם זורקה לבין גרועאום וצטל שס כלי מינה: **אסוני ינוקא**. להחליק סדר אצרי. כשהוא נולד אצרי מתפרקין וצריך לישבן: **אסי**. דדמי למתקן: אפיקטוויין

שראוי ליחדה להיות כליש: **אסובי ינוקא**. לאו היינו לפופי ינוקא דשרי צפרק צמה אשה (לעיל דף סו. א) ולקמן בצוף חצית (דף קמז. א) דהיינו שצורכין אותו בצגדים וקושרים בחגורה רחבה' וכן פירש בקונטרס בצוף מפנין: **כי היכי דלא תקשי דרז נחמן אדרב נחמן דשרי התם לפורי והכא אסר אסוני דתנן צפ' חצית (שם) אין מעצנין לא הקטן שאלו מעצנין לאו מעצנין דהיינו שפירש דמימי' לה מאין עושין אפיקטוויין שהוא מקויעין גבחה כדפירש בקונטרס הוה ליה לאתמי' כדפירש דלעין מעצנין לאו הקטן דהוי נמי חציתו כדפירש דמימי' טפי שהכל בקטן מענין אסובי ופירש רבינו מס דהכי נמי מיימי ונקט רישא א' קוין עושין אפיקטוויין כו' עד אין מעצנין: וסכינא**

שהן נחבת מאכל ואינה מלאכה מותר. ואקשינן עליה הוא מדוכה אם יש בה שום מטלטלין [אותה] ואם לאו אין מטלטלין אותה, דכיון שטמנאכו לאיסור היא אפילו לצורך גופה אין מטלטלין אותה. ופרקי ליה מני מתניא ר' נחמיה היא דאמר אין כלי ניטל אלא לצורך שמאכיה פ"א. כשאנו ר' נחמיה שאמר בפרוש אפילו טלית ואפילו [תרודין] אין ניטלין אלא לצורך והיא טלית ללבישה ותורודי לאכל בו. ומתניתין דקתינו נוטל אדם קורנם לפצוע בו (מדוכה) [וקדרון] דלא כר' נחמיה. ותוב אקשינן עליה ושריין שאם קצב עליו בשיר וכו' ופשוטה היא. ומוקמינן להני מתניא דלרבי הכל ואפילו לרבנן, ומודו רבנן במדוכה ובעלי, דכיון דקפיד עליה מוכין עליה מקום וגמר בדעתו שלא לטלטלם מאותו מקום, לפיכך אסור לטלטלם מן המקום המוכין להם. ודין אילו כדון סיכי ויירי ומוורי. פי סיכי, ודין תירות (המכונין) [המוכנין] לנער בהן בשיר ובדומיה לו, (והן) [והוא] תרגום יתדות, סיכי. ויירי, כלי עץ כגון קרישם שכותבינן בהן חבורים, כדתנן מכבש של בעלי בתים. מזורי, כלי עץ שהוכבש מכה בו הבגדים על אבן כעת שפלבנן. ואילו כולן קפיד עליהן שלא יתעוררו או יפגמו, שאם יפגמו יקרונו הבגדים והמיש', לפיכך מסיח דעתו מטלטולם ונעשו מוקצים ועל כן אסור לטלטלם. וכך הו' מפורשין בתלמוד א"י בירי דו עצר ביה, במזורה דו' בחוט ביה, (בכיצאנא) [בכוכנא] די כתיש ביה. ונתבשרו דברי משנתנו כי כל הקורנם מותר לפצוע בו אגונין ואפילו קורנם של זהבים, ובקורנם של בשמים חלקו בו ר' חייא בר אבין ורב ששון בר אבא בשמעת דרבי יוחנן, ר' חייא אסר ורב ששון מותר. ומסתברא כר' חייא, דהא דכיון דקפיד עליה דלא ליפגסו כדורי דמי, ותוב דהוא שכתב דהוא תיר קמי' ר' יוחנן דהוא גריס ודיקין, דהוא מותר לתלמודי עליה כל תלתין ויסקין. ח"י"ה פגש שטמנה בתבן וחררה שטמנה בגחלים אם מגולה מקצתה מותר לטלטלה ואם לאו אסור, אלעזר בן תדאי [אומר] דתבן כבוש או

כל הכלים פרק שבעה עשר שבת

קבג.

בסיכי ייירי ומוזורי. פי' בערוקף) פי' סיכי הם יתדות המוכנין לנפץ בהן משי וכיוצא בה תרגום יתדות סיכי ויירי כלי עץ כמו קרשים שכושנין בהן צגדים דתנן (לקמן דף קמא). מכבש של בעלי בתים^א מזורי כלי עץ שהוכבס מכה זו הצגדים על האבן שחלצנו

ואלו כלים מקפיד עליהם שלא יתעקמו ולא יתפגמו שלא יתקלקלו הצגדים והמשי ומסיח דעתו מלטלטלין וכן מפרש בירושלמי ויירי דין עזר ביה מזורא דין חצית ביה ולפי' הקונ' דמפרש מזורי כווד עליון וכווד תחתון כ"ל דסגיגרא ליה כמאן דאסר צפרק אלו קשרים (לעיל דף קיג. א): **הא נמי מייחד ד'ה מקום**. מ"מ משוס שמחת יו"ט מותר לנטולו לקצב עליו צצר: **הדר ביה רב נחמן מהחיא**. מסתבירא דמהחיא הדר ביה מדאמר צפרק תולין (לקמן דף קמא). אמרי צי רב תנינא דלא כרצ נחמן: **פגה שהטמינה בו**. מיידי שהניחה שס ע"מ ליטלה אצל אם הניחה שס לכל השצת הוי^א צקים לדבר האסור כדאמר לקמן צפרק נוטל (ד' קמז): גבי אבן שעל פי החצית לא שנו אלא צשוכא אצל צמניה נעשה צקים לדבר ד'האסור: **האי פוגלא**. וא"מ האי פוגלא היכי דמי אי צמניה מ"ט דמאן דשרי מלמטה למעלה הא אפילו יניעור לא שרי כ"ש טלטול מן הזד ואי צשכס מ"ט דמאן דאסר אפי' טלטול גמור שרי לצורך לטלטול אגב היתר לקמן צפרק נוטל (קמא. ד' קמז): צמעות שעל גבי הכר צצריך למקומו דלטלטול צצודן עליו ואבן שעל פי החצית כשאוה צין החציתו מגביה ומטה כ"ש טלטול מן הזד וי"ל דמניח על מנת ליטלה איירי אע"ג דכשכח דמי כמו טמן וכיסה דצבר שאינו ניטל צכוף צמה טומנין (לעיל דף נא). דשרי לנער משוס דאין מניח לכל השצת וצעצמות וקליפין דריש ב"ה (ד' ג). דשרי י"ל סלקת את המצבלא ולנער מ"מ לא היה לו להניח צאותו ענין שיצטרך טלטול מן הזד ועצמות וקליפין לא מסתמיה דלא לינח בהן על גבי השלחן וטמן וכיסה דפרק צמה טומנין (לעיל ד' נא). אין לחוש דאפשר צנייעור דאפילו טלטול מן הזד אינו: **מדלענין טומאה**

א"ו מנא אענין שבת נמי לאו מנא. מימא הא מנן לקמן א"ל הכלים הניטלין שצריהן ניטלין אע"ג דלענין טומאה לא הוי מנא כשנצטר אלא על ידי ייחוד לפי' הקונטרס דסוף המנענין (לעיל דף טז. א): י"ל ד'ה"פ מדלענין טומאה א"ו מנא אפי' על ידי ייחוד דכיון דניטל חררה או עוקא' לא מהני ביה ייחוד לענין שצת נמי לאו מנא היא אצל היכא דהוה מנא לענין טומאה ע"י ייחוד איכא למימר דהוי מנא לענין שצת אפי' בלא ייחוד כיון דיכול להיות כלי לענין טומאה וכן משמע בצמון דתרגמא אציי אליבא דרצא בגולמי דזימנין דמימלך עלייהו ומשויו לחו מנא י"אבל היכא דניטל חררה או עוקצה אדם זורקה לבין גרועאום אסובי ינוקא רב נחמן א'אסיר ורב ששת ישרי אמר רב נחמן מנא אמינא לה דתנן אין עושין אפיקטוויין

מיימי ומוזורי. פי' בערוקף) פי' סיכי הם יתדות המוכנין לנפץ בהן משי וכיוצא בה תרגום יתדות סיכי ויירי כלי עץ כמו קרשים שכושנין בהן צגדים דתנן (לקמן דף קמא). מכבש של בעלי בתים^א מזורי כלי עץ שהוכבס מכה זו הצגדים על האבן שחלצנו ואלו כלים מקפיד עליהם שלא יתעקמו ולא יתפגמו שלא יתקלקלו הצגדים והמשי ומסיח דעתו מלטלטלין וכן מפרש בירושלמי ויירי דין עזר ביה מזורא דין חצית ביה ולפי' הקונ' דמפרש מזורי כווד עליון וכווד תחתון כ"ל דסגיגרא ליה כמאן דאסר צפרק אלו קשרים (לעיל דף קיג. א): **הא נמי מייחד ד'ה מקום**. מ"מ משוס שמחת יו"ט מותר לנטולו לקצב עליו צצר: **הדר ביה רב נחמן מהחיא**. מסתבירא דמהחיא הדר ביה מדאמר צפרק תולין (לקמן דף קמא). אמרי צי רב תנינא דלא כרצ נחמן: **פגה שהטמינה בו**. מיידי שהניחה שס ע"מ ליטלה אצל אם הניחה שס לכל השצת הוי^א צקים לדבר האסור כדאמר לקמן צפרק נוטל (ד' קמז): גבי אבן שעל פי החצית לא שנו אלא צשוכא אצל צמניה נעשה צקים לדבר ד'האסור: **האי פוגלא**. וא"מ האי פוגלא היכי דמי אי צמניה מ"ט דמאן דשרי מלמטה למעלה הא אפילו יניעור לא שרי כ"ש טלטול מן הזד ואי צשכס מ"ט דמאן דאסר אפי' טלטול גמור שרי לצורך לטלטול אגב היתר לקמן צפרק נוטל (קמא. ד' קמז): צמעות שעל גבי הכר צצריך למקומו דלטלטול צצודן עליו ואבן שעל פי החצית כשאוה צין החציתו מגביה ומטה כ"ש טלטול מן הזד וי"ל דמניח על מנת ליטלה איירי אע"ג דכשכח דמי כמו טמן וכיסה דצבר שאינו ניטל צכוף צמה טומנין (לעיל דף נא). דשרי לנער משוס דאין מניח לכל השצת וצעצמות וקליפין דריש ב"ה (ד' ג). דשרי י"ל סלקת את המצבלא ולנער מ"מ לא היה לו להניח צאותו ענין שיצטרך טלטול מן הזד ועצמות וקליפין לא מסתמיה דלא לינח בהן על גבי השלחן וטמן וכיסה דפרק צמה טומנין (לעיל ד' נא). אין לחוש דאפשר צנייעור דאפילו טלטול מן הזד אינו: **מדלענין טומאה**

א"ו מנא אענין שבת נמי לאו מנא. מימא הא מנן לקמן א"ל הכלים הניטלין שצריהן ניטלין אע"ג דלענין טומאה לא הוי מנא כשנצטר אלא על ידי ייחוד לפי' הקונטרס דסוף המנענין (לעיל דף טז. א): י"ל ד'ה"פ מדלענין טומאה א"ו מנא אפי' על ידי ייחוד דכיון דניטל חררה או עוקא' לא מהני ביה ייחוד לענין שצת נמי לאו מנא היא אצל היכא דהוה מנא לענין טומאה ע"י ייחוד איכא למימר דהוי מנא לענין שצת אפי' בלא ייחוד כיון דיכול להיות כלי לענין טומאה וכן משמע בצמון דתרגמא אציי אליבא דרצא בגולמי דזימנין דמימלך עלייהו ומשויו לחו מנא י"אבל היכא דניטל חררה או עוקצה אדם זורקה לבין גרועאום אסובי ינוקא רב נחמן א'אסיר ורב ששת ישרי אמר רב נחמן מנא אמינא לה דתנן אין עושין אפיקטוויין

מיימי ומוזורי. פי' בערוקף) פי' סיכי הם יתדות המוכנין לנפץ בהן משי וכיוצא בה תרגום יתדות סיכי ויירי כלי עץ כמו קרשים שכושנין בהן צגדים דתנן (לקמן דף קמא). מכבש של בעלי בתים^א מזורי כלי עץ שהוכבס מכה זו הצגדים על האבן שחלצנו ואלו כלים מקפיד עליהם שלא יתעקמו ולא יתפגמו שלא יתקלקלו הצגדים והמשי ומסיח דעתו מלטלטלין וכן מפרש בירושלמי ויירי דין עזר ביה מזורא דין חצית ביה ולפי' הקונ' דמפרש מזורי כווד עליון וכווד תחתון כ"ל דסגיגרא ליה כמאן דאסר צפרק אלו קשרים (לעיל דף קיג. א): **הא נמי מייחד ד'ה מקום**. מ"מ משוס שמחת יו"ט מותר לנטולו לקצב עליו צצר: **הדר ביה רב נחמן מהחיא**. מסתבירא דמהחיא הדר ביה מדאמר צפרק תולין (לקמן דף קמא). אמרי צי רב תנינא דלא כרצ נחמן: **פגה שהטמינה בו**. מיידי שהניחה שס ע"מ ליטלה אצל אם הניחה שס לכל השצת הוי^א צקים לדבר האסור כדאמר לקמן צפרק נוטל (ד' קמז): גבי אבן שעל פי החצית לא שנו אלא צשוכא אצל צמניה נעשה צקים לדבר ד'האסור: **האי פוגלא**. וא"מ האי פוגלא היכי דמי אי צמניה מ"ט דמאן דשרי מלמטה למעלה הא אפילו יניעור לא שרי כ"ש טלטול מן הזד ואי צשכס מ"ט דמאן דאסר אפי' טלטול גמור שרי לצורך לטלטול אגב היתר לקמן צפרק נוטל (קמא. ד' קמז): צמעות שעל גבי הכר צצריך למקומו דלטלטול צצודן עליו ואבן שעל פי החצית כשאוה צין החציתו מגביה ומטה כ"ש טלטול מן הזד וי"ל דמניח על מנת ליטלה איירי אע"ג דכשכח דמי כמו טמן וכיסה דצבר שאינו ניטל צכוף צמה טומנין (לעיל דף נא). דשרי לנער משוס דאין מניח לכל השצת וצעצמות וקליפין דריש ב"ה (ד' ג). דשרי י"ל סלקת את המצבלא ולנער מ"מ לא היה לו להניח צאותו ענין שיצטרך טלטול מן הזד ועצמות וקליפין לא מסתמיה דלא לינח בהן על גבי השלחן וטמן וכיסה דפרק צמה טומנין (לעיל ד' נא). אין לחוש דאפשר צנייעור דאפילו טלטול מן הזד אינו: **מדלענין טומאה**

א"ו מנא אענין שבת נמי לאו מנא. מימא הא מנן לקמן א"ל הכלים הניטלין שצריהן ניטלין אע"ג דלענין טומאה לא הוי מנא כשנצטר אלא על ידי ייחוד לפי' הקונטרס דסוף המנענין (לעיל דף טז. א): י"ל ד'ה"פ מדלענין טומאה א"ו מנא אפי' על ידי ייחוד דכיון דניטל חררה או עוקא' לא מהני ביה ייחוד לענין שצת נמי לאו מנא היא אצל היכא דהוה מנא לענין טומאה ע"י ייחוד איכא למימר דהוי מנא לענין שצת אפי' בלא ייחוד כיון דיכול להיות כלי לענין טומאה וכן משמע בצמון דתרגמא אציי אליבא דרצא בגולמי דזימנין דמימלך עלייהו ומשויו לחו מנא י"אבל היכא דניטל חררה או עוקצה אדם זורקה לבין גרועאום אסובי ינוקא רב נחמן א'אסיר ורב ששת ישרי אמר רב נחמן מנא אמינא לה דתנן אין עושין אפיקטוויין

מיימי ומוזורי. פי' בערוקף) פי' סיכי הם יתדות המוכנין לנפץ בהן משי וכיוצא בה תרגום יתדות סיכי ויירי כלי עץ כמו קרשים שכושנין בהן צגדים דתנן (לקמן דף קמא). מכבש של בעלי בתים^א מזורי כלי עץ שהוכבס מכה זו הצגדים על האבן שחלצנו ואלו כלים מקפיד עליהם שלא יתעקמו ולא יתפגמו שלא יתקלקלו הצגדים והמשי ומסיח דעתו מלטלטלין וכן מפרש בירושלמי ויירי דין עזר ביה מזורא דין חצית ביה ולפי' הקונ' דמפרש מזורי כווד עליון וכווד תחתון כ"ל דסגיגרא ליה כמאן דאסר צפרק אלו קשרים (לעיל דף קיג. א): **הא נמי מייחד ד'ה מקום**. מ"מ משוס שמחת יו"ט מותר לנטולו לקצב עליו צצר: **הדר ביה רב נחמן מהחיא**. מסתבירא דמהחיא הדר ביה מדאמר צפרק תולין (לקמן דף קמא). אמרי צי רב תנינא דלא כרצ נחמן: **פגה שהטמינה בו**. מיידי שהניחה שס ע"מ ליטלה אצל אם הניחה שס לכל השצת הוי^א צקים לדבר האסור כדאמר לקמן צפרק נוטל (ד' קמז): גבי אבן שעל פי החצית לא שנו אלא צשוכא אצל צמניה נעשה צקים לדבר ד'האסור: **האי פוגלא**. וא"מ האי פוגלא היכי דמי אי צמניה מ"ט דמאן דשרי מלמטה למעלה הא אפילו יניעור לא שרי כ"ש טלטול מן הזד ואי צשכס מ"ט דמאן דאסר אפי' טלטול גמור שרי לצורך לטלטול אגב היתר לקמן צפרק נוטל (קמא. ד' קמז): צמעות שעל גבי הכר צצריך למקומו דלטלטול צצודן עליו ואבן שעל פי החצית כשאוה צין החציתו מגביה ומטה כ"ש טלטול מן הזד וי"ל דמניח על מנת ליטלה איירי אע"ג דכשכח דמי כמו טמן וכיסה דצבר שאינו ניטל צכוף צמה טומנין (לעיל דף נא). דשרי לנער משוס דאין מניח לכל השצת וצעצמות וקליפין דריש ב"ה (ד' ג). דשרי י"ל סלקת את המצבלא ולנער מ"מ לא היה לו להניח צאותו ענין שיצטרך טלטול מן הזד ועצמות וקליפין לא מסתמיה דלא לינח בהן על גבי השלחן וטמן וכיסה דפרק צמה טומנין (לעיל ד' נא). אין לחוש דאפשר צנייעור דאפילו טלטול מן הזד אינו: **מדלענין טומאה**

עין משפט

נר מצוה

א ו טוש"ע א"ח סימן תנ"ט פס"ק:

א ב מ"י פכ"ה מהלכות שבת הלכה ז סמג לאין סה טוש"ע א"ח סימן שח פס"ק ג ונ"י צ"י:

א ב מ"י שם הלכה טו סמג שם טוש"ע א"ח פי' שיש פ"ט:
א ב ד מ"י שם הלכה ח סמג שם טוש"ע א"ח סימן שח פס"ק:

א ב מ"י פ"ב מהלכות שבת הלכה ז פ"כ"ה הלכה לא טור שו"ע א"ח סימן של פ"ט:

לעיו רש"י

פוינט"א. חוד.

מוסף רש"י

אין נוטלין את העלי. עלי מלאכתו לאיסור לנמסו במתכשת, משום הכי אסמי ליה כ"ש (ב"צה א'). שטלול מן הצד. כללתי' (ד' עשר) מנא. האי פוגלא מלמעלה למטה שרי. עון שטומנין כקרקע להקדים, כשאנ' לחללו מלמעלה למטה שרי, אם היה חללו מלמעלה ויטולה מלמטה וחוללה מלמטה העבד מלמטה וטולה נמשך אחריה, מותר לפי שהנמא רחבה מלמעלה ואין חזקין הקרקע כשהוא שומטה, אכל אם חוללה מלמטה למעלה, שמתנה נמון למעלה ורשע עליונה שהוא עב נמון למטה והוא שומטה מקופה להנשא, אסור לפי שהנמא קצרה מלמעלה וכשהוא חוללה מזה העפר מלטטול ואע"ג דטלטול מן הזד הוא שמה

טלטול ואסור (דקמן קמא). ואין חזקין הקרקע לטלטלה בשבת. כהנא, דהא חלי לטול את הקוץ ומוית כל עליה (ד'ע"י ב). ולא אמרו כקוביא. חתוקה להלכותיה, אלא לנציץ טומאה בלבד. דנקובה מקבלת טומאה וזוהי נקובה לא (שם). בורלמי עסקינן. שהוא גולש שנקלף מן החוט שומתם לנקב, התם הוא דכל זמן שלא נקבה אינה מקבלת טומאה דהא לא נגמרתה מלאכתה ולענין מומחה ליה מעשה חבי (במדבר לא) שגמר כל מעשהו, ומייה לענין שצת שריא דזימנין דממלך עליה ומנא לה הכי ומשו' לה מנא לנטייל קוץ, אכל חמט שגמרתה מלאכתה כגון אפיסעיגרא' שאינה עומדת לנקב, דא דלא חמת היא לעומתה (ד'ע"י ב).

רב נסים גאון

פרק שבעה עשר כל הכלים הכל מודין בסיני זיאייר ומוזורי. בגמרא דבסי מערבא גריסי ויזרי דו עצר בה, מזורי דו חבט בה, וסיכי הן יתירות, וגלוי הוא הדבר ירודו לכל.

רבינו חננאל (המשך)

בפירי והן נצטרות מאליהן. כדכתיב חטטה פניה, והן פירות לא נתבשלו באילין וטמנם בתבן להתבשל בחמות התבן (להושבר) [והיכשרין] לאכילה. וחררה ע"ג חתלים טמנה בהן ליאפות כמכור ויום ובא בשבת לנטולן, ח"ק סבר אסור להסיר החתלים או התבן מעליהן וליטולן, אלא אם מקטנין מנולין אחוץ בידו המקום המגולה ושוטמן. ואם אין בהם מקום מגולה, בחזרה בלא חתלים ובפנה בלא תבן, אסור לטלטלן. ואלעזר בן תדאי סבר אע"פ שאין בהן מקום מגולה ותחובו כבוש או

ומגביהן וגופלין התבן או חתלים מאליהן ואח"כ נוטלין בידו, שלא נמצא טילטול החתלים (והתבן) [והתבן] כדרכן, אלא מן הצד. ואמר רב נחמן הלכה כאלעזר בן תדאי. ומקשינן וכי רב נחמן סבר דטילטול מן הצד לאו שמייה טילטול, והא רב נחמן בפרק א' אליעזר אומר תולין כסופו כגמרא, הקש שע"ג מיטה לא ינענעו בידו כו', אמר רב נחמן האי פוגלא מלמעלן למטן שרי, כמטן למעלן אסיר. פי', אם יש לאדם פוגלא טמונה בתבן או אפילו כעפר תיחור עומדת כעין נטועה ראשה טמונה ועליה מגולים, עכשיו כ